

Bombolla a la universitat

Les lliçons de Cifuentes

El cas del màster de la presidenta madrilenya posa de manifest la gran debilitat de la universitat: el finançament ≡ **Els rectors catalans** admeten que el model és millorable

MARÍA JESÚS IBÁÑEZ
BARCELONA

Si una cosa ha quedat clara amb el cas Cifuentes és que el tema dels màsters universitaris a Espanya és d'allò més embolicat. Que hi ha títols amb plenes garanties de qualitat –que periòdicament són certificats per organismes independents– que conviuen amb postgraus caríssims impartits en centres privats sense que cap Administració els avalui, tot i que reben l'aval d'universitats oficials. I també hi ha titulacions obligatòries, en què els estudiants han de pagar per poder ocupar després un lloc de treball, que comparteixen campus amb cursos que s'han posat de moda i que desapareixen al cap d'uns quants anys.

Però malgrat la polseguera que ha aixecat el màster aparentment regalat a la presidenta madrilenya, les universitats espanyoles fan, en general, poca autocrítica. Ni sobre com s'han implantat aquests postgraus durant els últims anys, ni sobre l'estranya febre per la titolitis que s'ha apoderat d'estudiants i responsables

Si una cosa ha quedat clara és que a Espanya el tema dels màsters és molt embolicat

acadèmics. De moment, els rectors que nos'han vist directament esquitxats per l'escàndol prefereixen mantenir les distàncies.

«No s'ha de generalitzar un fet tan excepcional», reclama Margarita Arboix, que dirigeix la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). «Es tracta d'un cas aïllat que no ha d'afectar la bona feina que fa una universitat com la nostra», puntualitza també Francesc Torres, rector de la Politècnica de Catalunya (UPC).

Potser encara és massa aviat per anar més enllà i saber si el que ha passat a la Rei Joan Carles acabarà passant factura a la imatge o als ingressos dels campus espanyols, però ja hi ha qui apunta com evitar que torni a passar: «A la universitat li falta un finançament transparent, per objectius, amb dades clares i desvinculada de les taxes», sentència Virginia Luzón, vicerectora de Comunicació i Promoció de la UAB.

«Això de la Rei Joan Carles no té res a veure amb els estàndards de qualitat dels màsters, sinó que ha sigut un problema amb els procediments de gestió interna d'aquesta universitat», reflexi-

“

Margarita Arboix
RECTORA DE LA UAB

«La primera resposta de la URJC va ser precipitada... A la UAB seria molt difícil que passés una cosa així»

“

Joan Elias
RECTOR DE LA UB

«Aquest cas ha posat en dubte el treball de molta gent i això no ho hauríem de permetre»

“

Francesc Torres
RECTOR DE LA UPC

«Potser s'hauria de revisar algun màster, però no per aquest cas, sinó per fer-los més competius»

ona Joan Elias, rector de la Universitat de Barcelona (UB). Això sí, Elias és l'únic responsable d'una gran universitat a Catalunya consultat per aquest diari que sembla una mica preocupat per l'impacte que l'assumpte Cifuentes pot tenir sobre la reputació de l'educació superior pública. «S'ha posat en dubte el treball de molta gent i això no ho podem permetre», reconeix.

Amb tot i això, els tres rectors estan segurs que el que ha passat amb el màster de Dret Públic de l'Estat Autònom de la URJC (al qual la dirigent del PP de Madrid ara ha renunciat) difícilment podria passar a les seves respectives universitats. «De seguida s'obriria un expedient informatiu, que, arribat el cas, podria derivar en un expedient sancionador. Els sistemes de control a què se sotmeten els màsters aquí fan realment molt complicat que s'arribés a donar un cas com aquest», subratlla la rectora de la UAB.

Model en construcció

¿S'haurien de revisar els màsters a Espanya? ¿Pensa que són suficients els controls de qualitat actuals? ¿Per què la taxa de suspensos en els màsters és tan baixa, no els resulta sospitós? «Potser s'haurien de revisar alguns màsters, però no ha de ser per aquest cas, sinó per millorar els processos educatius i fer-los més competius», concedeix Francesc Torres. «In-

L'oferta de títols és tan variada perquè s'adapta a la demanda social, al·leguen

dubtablement és millorable», el segona Arboix.

«A mi em sembla que en el moment actual, en què l'oferta és tan diversa i canviant, forma part del procés natural de creació d'un model universitari», reflexiona Joan Elias, amb relació a si la xifra de títols que hi ha ara és o no excessiva. Considera, tot i això, que els avenços científics i tecnològics que s'estan produint obliguen també a anar modificant els títols, «perquè es generen noves demandes socials».

A més a més, «la desprogramació de màsters és una cosa habitual, sobretot quan no hi ha prou demanda», aclareix la vicerectora Virginia Luzón. La portaveu de la UAB, que és també directora d'un màster, discrepa amb l'afirmació dels estudiants que tothom aprova els màsters.

«És cert que el percentatge és alt, però això també és conseqüència del fet que l'admissió d'alumnes en aquests cursos és cada cop més rigorosa», explica. «Són, així mateix, persones que abans han fet un grau i que, per tant, tenen més habilitats com a estudiants», afegeix Elias. ≡